

LOUISE GLÜCK

Az álom

(THE DREAM)

Furcsa álomom volt. Azt álmodtam, újra házasság vagyunk.

Sokat beszéltél. Folyton ilyeneket mondtál, *pedig ez reális*.
Miután felébredtem, olvasni kezdtem régi naplóimat.

Azt hittem, hogy gyűlölöd a naplókát.

Amikor szerencsétlennek érzem magam, előveszem őket. Mindenesetre
egész végig azt gondoltam, hogy boldogok vagyunk,
sok naplót vezettem.

Gondolsz erre egyáltalán? Gondolkoztál már azon,
hogy az egész csak tévedés volt? Az esküvőn
máskülönben a vendégek nagy része így vélte.

Elmondok valamit, amit soha nem mondtam neked:
Váliumot vettem be aznap éjjel.

Folyton arra gondolok, hogyan néztük együtt a tévét.
A lábam az öledbe tettem. A macska pedig
ott ült a lábamon. Nem tűnik ez neked úgy,
mint a jólét megtestesülésének vetülete? Ha igen,
akkor miért nem tartott tovább?

Mert egy álom volt csupán.

Louise Glück (1943, New York City) amerikai költő, esszéista, egyetemi tanár. Többek között Pulitzer Prize, National Humanities Medal, National Book Award és National Book Critics Circle Award díjas. Amerika babérkoszorús költője 2003–2004 között. Az Amerikai Művészeti Akadémia tagja. 12 verseskötet szerzője. A versek a *Meadow Lands* című kötetéből valók (Ecco Press, 1997). 2020-ban Nobel-díjat kapott.

Penelope dala

(PENELOPE'S SONG)

Apró lélek, örökre levetkőztetett apróság,
tedd most azt, amit ajánlok, mássz fel
a lucfenyő könyvespolcszerű ágaira,
várj a magasban, figyelj, mint egy
őrszem vagy strázsa. Itthon lesz nemsokára,
Késztesen ez nagylelkűségre. Te sem vagy
teljesen tökéletes; te is cselekedtél oly dolgokat
engedetlen testeddel, amelyeket nem kellene
versben megbeszélni. Evégett kiálts rá
sötét daloddal, mohó, természetellenes daloddal
a nyílt vízen át, a fénylő vízen át –
mint Maria Callas, oly szenvedélyesen. Ki
ne akarna téged? Ki legdémonibb étvágyának
nem tudnál megfelelni? Bárhova is megy közben,
hamarosan visszatér,
távollététől napbarnítottan, grillezett csirkéjét
akarva. Ó, üdvözlöd kell, keltsd fel figyelmét,
rázd meg a fa lombjait,
de óvatosan, óvatosan,
nehogy gyönyörű
arcát megsebezzék a
hulló túlevelek.

Példázat a túsokról

(PARABLE OF THE HOSTAGES)

A görögök a tengerparton üldögélnek,
azon tűnődnek, mit tegyenek, ha a háborúnak vége.
Senki nem akar hazamenni, vissza
arra a csontos szigetre; mind egy kevéssel többet szeretne
abból, ami Trója: élni tovább a szakadék szélén,
minden napjuk értelme ez, és
meglepetéssel van tele. Miként lehet ezt
elmagyarázni az otthon levőknek,
akik számára háborút vívni
értelmezhető mentség a távollétre, a szórakozás
képességének feltárása azonban
nem az. Na, evvel majd később szembenézünk:
ezek a férfiak a tettek emberei, készen állnak arra,
hogy a nők és a gyermekek önállóan átérezzék a helyzetet.
Ők dolgaikat átgondolják a tűző napon, örvendeznek
alsó karjuk friss erejének, mely jobban aranylik, mint
otthonukban. Páran hiányolják családjukat, feleségüket,
látni kívánják mennyit öregített rajtuk a háború.
Néhányuk kissé nyugtalan: mi van akkor, ha a háború
csupán az öltözködés férfi változata, egy játék mellyel
elkerülhetőek az alapos spirituális feltevések?
Bár ez nem csak a háborúról szól. Megszólította őket a világ,
a háború hangos akkordjaival kezdődött el egy opera, amely
szirének lebegő áriájával végződik. Ők, ott a tengerparton
a hazajutás különböző lehetőségeiről társalognak, egyikük
sem gondolja, hogy tíz év telik el, mire Ithakába visszatérnek;
senki nem látja előre a megoldhatatlan dilemmák évtizedét – ó,
az emberi szív megválaszolhatatlan nyomorúsága: hogyan lehet
a világ szépségét felosztani elfogadható és
elfogadhatatlan szerelmekre! Honnan tudhatták volna
a görögök, Trója partjainál, hogy már régóta túsok: az, aki
egyszer elodázza az utazást, azonnal elbűvölődik; honnan
tudhatták volna, hogy csekély létszámukból néhányukat
a gyönyörrel álmodás, mást az álom, párat a zene
fog örökké fogva tartani?